



Veledenjeni gospod Doropoljski!

Ko čitam »Zvonček«, vidim v Vašem cenj. koticu mnogo pisemc »Zvončkovih« naročnikov. Zato se tudi jaz oglašim in upam, da ne boste vrgli mojega pisma v koš. Sem učenka 8. razreda osnovne šole v Metliki. Uči me dobra gdč. Berta Uršičeva. V šoli imam najrajši zgodovino, ročno delo in geometrijo. V »Zvončku« mi pa najbolj ugajata kotic in uganke. Vaš lepi list dobivam od gdč. Ganglove. Imam še mlajšega brata Ferita, ki hodi v 3. razr. Zdaj sklenem svoje pismo, ker je že prezdolgo, in Vas najlepše pozdravljam. Vaša zvesta naročnica

Štefka Zalokarjeva iz Metlike.

Sprejmite, prosim, tudi pozdrave od brata Ferita!

Odgovor:

Ljuba Štefka!

Jako me je razveselilo Tvoje pismo iz naše Bele Krajine, kjer se godi letošnja »Zvončkova« povest »Zlato mesto«. Kajne, kako Te je ganil njen globoko lepi konec v tej številki!

Pozdravi, prosim, bratca in vse ljube metliške Zvončkarje! Gospod Doropoljski.

Veledenjeni gospod Doropoljski!

Danes Vam prvič pišem. Povedati Vam moram, da sem že 5 let naročnica Zvončka, ki mi jako ugaja. Rada pa čitam tudi druge knjige. Najrajši imam pravljice in povestice. V zadnjem Zvončku mi je jako ugajala zgodba »Osamljen domek«. Imam že 54 mladinskih knjig. Tudi sama sestavljam pravljice, sebi v veselje. Eno bi Vam rada poslala, pa se ne upam, ker se bojim, da bi se osmešila. Za danes Vas prav lepo pozdravljam.

Sonja Martelančeva,

uč. 5. b razr. osnovne šole na Jesenicah.

Odgovor:

Ljuba Sonja!

Kar brž napiši pravljico in mi jo pošlji, prosim, nič nikar ne oklevaj! Če mi bo

..... **Ostala pisma priobčimo prihodnji!** .....

všeč, jo bom natisnil v našo rubriko »Iz mladih peres...«

Torej na svidenje!

Gospod Doropoljski.

\*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Doma sem iz Zagorja ob Savi. Na »Zvonček« sem naročena že drugo leto. Zelo mi ugaja. Danes Vam pišem prvič. Prosim Vas, da me sprejmete v svoj kotic. Sem učenka IV. b r. osnovne šole. Imam zelo dobro gospodično učiteljico. Najljubši predmet mi je učni jezik. Učim se rada.

Srčkan pozdravček Vam in vsem koticarjem.

Vida Koroščeva,  
Zagorje o/S., Topliška šola.

Odgovor:

Draga Vida!

Dobro znanje in poznanje domačega jezika, sladke materine govornice, je neobhodno potrebna podlaga za učenje drugih, tujih jezikov, ki nam odpro vrata v široki svet in njegove duševne dobrine.

Toplo pozdravljena!

Gospod Doropoljski.

\*

P. n. g. Doropoljski!

To pot se oglašam prvič v koticu lepega »Zvončka«. Naročen sem nanj že 2 leti. Doma sem v Dravogradu, v mestu, ki leži na levem bregu Drave. Tu je veliko železniško križišče. Nad trgom se šopirijo razvaline starega gradu, ki nas spominja na davne čase, ko je še kruta gospoda vladala nad ubogimi kmeči.

Z odličnim spoštovanjem.

Adolf Počivavšek, Dravograd.

Odgovor:

Dragi Adolf!

Iz dobe, ko je naše ljudstvo trdo tlačnilo tujim mogotcem in trepetalo pred nasilnimi Turki, bo prihodnje leto »Zvonček« prinesel lepo povest. Boš videl, kako Ti bo všeč!

Iskreno Te pozdravljam.

Gospod Doropoljski.

K našemu članku »Nekaj o podganah« v 3. številki »Zvončka« nam je poslala ga. Ana Schmidt-Laknerjeva iz Celja nastopne zanimive vrste:

Malo komu razen rudarjem je znano, koliko nezgod in človeških žrtev so že preprečile podgane, ta zasovražena svojat. So to živalce, ki žive globoko pod zemljo v rudniških rovih, v hlevih, v katerih žive rovski konji.

Te podgane prve zaslutijo pretečo nevarnost, strupeni plin, ogenj ali vodo; takrat začno vse vprek z nepopisno brzino švigati od rudarja do rudarja in jih s tem

opozore na nevarnost. Ko ti opazijo to šviganje, začno takoj po rovih iskati, da najdejo nevarne razpokline in hitro zamašijo in zavarujejo opasne dele rova.

Rudarji so tem podganam jako hvalježni. Pitajo jih, da so debele kakor pujski, in tako jih imajo v časti, da je rudar, ki bi se toliko pregrešil, da bi namenoma usmrtil tako »knapovsko podgano«, takoj odpuščen iz službe.

Vse to mi je potrdil rudar, ki dela v takem rovu, kjer so te podgane tako rekoč za varnostno stražo.

## Iz mladih peres . . .

(Prispevki „Zvončkarjev“.)

### ZAHOD SOLNCA.

Solnce tone za goré,  
zarja se skriva rdeča,  
ko bo vetrič svojo pesem izpel,  
bo vstala luna blesteča.

In zvezde bodo pogledat prišle,  
kaj tu in tam se je zgodilo:  
mnogim je sreča objela srce,  
premnogo oči pa se je zasolžilo.

Stanislav Hrašovec, Petrovaradin.

### MOJ ROJSTNI KRAJ.

Moj rojstni kraj je vas v Istri, z imenom Slivje. Sama na sebi je majhna, toda obkroža jo niz tudi majhnih vasic, ki spadajo pod občino Materijo.

Ko prideš v vas, si takoj misliš, da je revna, zakaj večinoma šo hiše krite s slamo. Vendar je tu prebivalstvo bogato na nečem, ki ga posebno odlikuje, to je na medsebojni ljubezni. Naj navedem primer: Neko leto je vladala suša. Nekaterim je polje obrodilo, drugim pa ne. Ko so pobrali ves pridelek, so si ga med seboj razdelili in veseli so bili, da imajo vsaj toliko jesti, da ne bo vladal glad.

Ko prideš v kuhinjo, vidiš vse zakazjeno. V Istri namreč kuhajo še na ognjiščih. To so na stebrih postavljene kamnite plošče, ki segajo od levega kota do polovice kuhinje. Sredi ognjišča stoji železen drog, postavljen na dveh stojalih, imenuje se trinog. Na ta trinog so obešeni lonci in položena drva. Razen tega trinoga je še en manjši, na tem pa kuhajo. S stropa nad ognjiščem visi dolga veriga, na katero je obešen kotel za kuhanje. Večinoma pa kuhajo v peči, ki je vzdana v desnem kotu.

V kuhinji so po navadi tri vrata. Prva vrata vodijo v izbo, tam se zbirajo domači in sosedje ob nedeljah in zimskih večerih. Druga vrata vodijo v spalnico, iz katere prideš pod stopnicah v še dve drugi spalnici in na podstrešje. Tretja vrata te pa pripeljejo v nekako vežo, kjer se nahajajo vreče žita, oziroma pšenice, to je znak, da morash dalje, če hočeš priti v shrambo. V

shrambi visita na vrveh dve polici, na katerih so hlebi kruha, zato se imenujeta ohlebci. Ob stenah so kašče in omare za svinjino. Ko se vrneš iz shrambe, prideš do male sobice, v kateri leži služinčad, kadar je bolna. Nasproti teh vrat pa je spalnica za mladi zakonski par. K temu moram pripomniti, da je v kuhinji in v spalnicah, razen v spalnici starejšega sina, starinsko pohištvo.

Pred hišo se razprostira prostrano dvorišče, na katerem so zidana gospodarska poslopja. To dvorišče obdaja nad tri metre visok zid, na cesto pa prideš skozi visoka vrata. Pri vratih stoji lopa, v kateri so grede s cveticami, na sredi gred pa stoji vodnjak. Nasproti vrat stoji vrt, ki je večinoma poraščen s travo, le ob zidu rasto nageljni, roženkraut in rožmarin. Na levi strani vrta pa so sadna drevesa, katera kmet prav pridno čisti, tako da raste na njih samo lepo sadje.

Izven vasi stojijo s kamenjem ograjeni travniki in polja.

Moj rojstni kraj pa krasi — kakor Postojno — lepa podzemna jama, imenovana »Dimnice«. Dimnice so vsakemu skoro bolj všeč ko Postojnska jama, ker so naši kapniki beli, med tem ko so v Postojnski jami že orumeneli. Za slučaj, da bi zmanjkalo vode, je tudi v jami že preskrbljeno, ker teče v njej globoka voda z mnogimi vrtinci in tolmunom. Jama je razdeljena v več delov. Takoj ko vstopiš, stojiš na kegljišču, malo dalje je plesišče z vsemi pripomočki in jedilnica. To loči zavesi podoben kapnik od Kalvarije, čudežne sobe in igralnice. Čudežna soba se zato imenuje, ker so našli v njej okamenelo jajce, klobuk, cokljo, palico, v papir zavite razne jestvine in nekak površnik. Razen teh oddelkov so še drugi, ki jim niti imena ne vem.

Svoj rojstni kraj ljubim toplo in iskreno, z vsem žarom svoje mlade duše. Dal Bog, da bi se kmalu smela vrniti vanj, da bi me kmalu pobožalo svobodno istrsko solnce.

Bogdana Kabajeva, Ljubljana.